


Neparasts stāsts



«Esmu reiki skolotājs, tomēr izskaidrot nespēju. Tas ir sakrāls, dziļš noslēpums. Es māku to dot cilvēkiem, iemācīt to cilvēkiem... un brīnums vienkārši notiek.»

Dzimis reiki

Tieši slavenais mistiķis un astrologs Sergejs Vronskis (troņmantnieku, pasaules slavenību un hitleriskās Vācijas elites horoskopu sastādītājs) ir bijis tas cilvēks, kurš Mihaila dzīvē nospēlējis liktenīgo lomu. Toreiz, kad dzīve pasniedza Mihailam šokējošo pārsteigumu, Sergejs Vronskis teicis: «Es nekad neesmu kļūdījies. Nekad. Es nesaprotu, kas notiek...» Nedaudz vēlāk izcilais nākotnes pētnieks Mihailam Mošekovam paziņojis, ka esot atklājis neizprotamās kļūdīšanās iemeslus...

IVETA PUMPURE ■ FOTO: JĀNIS MEDNIS

Latvijā, Latgales pusē ir ciematiņš Reiki. Dīvains, gauži nelatvisks nosaukums, kas vēsturiskās liecībās, hronikās figurējot jau vismaz 500 gadu. Japāņu valodā reiki — «rei» — gars, noslēpums, dievišķais, bet «ki» — Visuma universālais dzīvības spēks. Reiki dzimtene ir Austrumi, Japāna, kur reiki tiek definēta kā garīgā prakse (līdzīgi kā joga, daoisms u. c.), kuras pamatā ir vairāku tūkstošgadu tradīcija, kas balstās uz sistēmu — cilvēka spēju ārstēt ar rokām un pozitīvas enerģijas bezierobežojuma ieguvu no Visuma telpas. Par reiki atklājēju (kādu reiki pazīst mūsdienu pasaule) un pilnveidotāju uzskata zinātnieku Mikao Usui, kurš pagājušajā gadsimtā, 1922. gadā, pēc ilgstošas meditācijas pie svētā kalna Kurama, saņēma mistisku apskaidrību, kā ikvienam cilvēkam var iemācīt iegūt neierobežoto dzīvības enerģiju no Visuma un dot to citiem. Tā tika izveidota šī brīnumainā pašdziedināšanās sistēma, kuru savukārt uz Rietumiem esot aizvedusi Havaio Takata. Leģendāra sieviete, par kuru grāmatās tiek minēti arī daudzi pretrunīgi fakti, un kura reiki apmācību Rietumos pasniedza kā ļoti dārgu un elitāru pasākumu. Literatūra vēsta, ka Takatas kundzes cena par iespēju izziņāt reiki noslēpumu (jāsaka gan — ļoti īsā laikā posmā) bijusi pat 10 000 dolāri.

Arī Latvijā līdz pat pagājušajam gadsimta deviņdesmitajiem gadiem reiki bija mazpazīstama. Tolaik uz Latviju braukuši skolotāji no Amerikas, Vācijas un Krievijas, tālab visi tie, kas tolaik ieguva reiki skolotāja statusu, patiesi tika uzskatīti gluži vai par varoņiem, kuri sasnieguši ko izcilu. Jo reiki apmācības sistēma paredz, ka zināšanas tiek nodotas tieši — skolotājs skolēnam —, un, izsniedzot skolēnam dokumentu, ka pēdējais ir apguvis noteiktu reiki līmeni, atbildību par to uzņemas skolotājs.

Japānā reiki mācekļiem, lai no pirmā līmeņa pārietu

uz nākamo, bieži vien nepieciešami vairāki gadi (dažreiz māceklis tā arī paliek pirmajā līmenī), toties Latvijā un citās postpadomijas zemēs pēdējos gados reiki nu jau tiek pārvērsta par biznesu, par veidu, kā ātri un viegli nopelnīt naudu.

Tieši par to, par reiki devalvāciju, uztraucas Mihails Mošenkovs — viens no pirmajiem reiki skolotājiem Latvijā, kurš piedzimis minētajā mazajā reiki ciematiņā (viņš pats smejas — tā taču esot bijusi pati pirmā norāde! Cik akls tomēr ir cilvēks!) un kura pamatnodarbošanās, precīzāk — dzīvesveids, jau vairāk nekā desmit gadus ir reiki — brīnumainā Austrumu garīgā un dziednieciskā prakse.

2000. gadā Mihails nodibināja Reiki Gaismas skolu, viņa vadīšanas laikā to jau ir apmeklējuši vairāk nekā divi

«Kad mūsu auto lidoja desmit metrus virs zemes un es uzdevu jautājumu — Dievs, vai tās ir beigas? —, izdzirdēju kluso balsi — nē, tas ir tikai sākums.»

tūkstoši audzēkņu, un daudzi jo daudzi ļaudis Mihailu uzskata par savu garīgo skolotāju. Jau vairākus gadus pēc kārtas Mihails reizi gadā dodas ceļojumos uz — svētvietām, klosteriem dažādās pasaules malās, bet pirms diviem gadiem bijis svētceļojumā uz Japānu, uz svēto kalnu Kurama, kur pēc 30 dienu meditācijas esot saņēmis klostera viedo vīru svētību. Pagājušajā gadā nogalē Mihails devās uz Indiju, lai ieraudzītu un nodotu cilvēku vēstules leģendām apvītajam Sai Babu — indiešu Dzīvajam Dievam.

Tā tas ir tagad. Tomēr līdz apskaidrībai, ka tieši reiki ir Mihaila īstenais dzīves ceļš, bija jāpāiet četrdesmit gadiem, jāpārdzīvo nopietni likteņgrieži un... jāsatiek Sergejs Vronskis.

Neparasts stāsts

Veiksmīgais biznesmenis

«Es izaugu jaukā Latgales lauku sētā, vienkāršā ģimenē. Spriežot pēc fotogrāfijām, mani senči bija vecticībnieki, savukārt māte un tēvs, ja tā varētu teikt, bija klusi ticīgi. Atcerēsimies, tas bija padomju laiks. Kad apguvu savu otro augstāko izglītību — psihoterapijā —, sapratu, cik ļoti man ir paveicies — man nav bērnības traumu. Atcerieties, tolaik bija tāds skaists sauklis — par laimīgu bērnību! Mana bērnība bija laimīga. Visi mani mīlēja, un es visus mīlēju. Bērnudārzā negāju, visapkārt lauki, daba, daudz mīlestības, pacietības un līdztiesības.

Tomēr, atskatoties pagātnē, tagad saprotu, ka jau tad man tika dotas zīmes... Mēs bieži vien daudz ko nepamanām savā dzīvē. Arī zīmes. Pasakainās, brīnumainās, kurās, ja ieklausās, cilvēks iegūst ļoti daudz.

Kad man bija kādi pieci gadi, es sliku. Dīķīti ielūza ledus, un es tajā nogrimu līdz pašam dibenam. Uztraukuma vai kādas panikas — nekādas, nogrimu un viss. Bet tur, apakšā, es ieraudzīju gaismu un izdzirdēju kļušu vīrieša balsi, kas teica — turp, uz augšu! Uz augšu! Nezinu — kā, bet es izpeldēju. Tāds arī — slapjā kažokā un slapjos zābakos — aizbrīdu pie savas tantes, kas bija medicīnas māsa, sak', palīdzi, redz, kā man gadījās. Bet atkal bez kāda uztraukuma vai izbiļa...

Es jau biju pieaudzis, kad atcerējos šo gadījumu un arī to dienu, kad sāku domāt. Jā, jā — domāt. Redziet, līdz pat 8. klasei manā galvā bija pilnīgs miers. Pilnīgs prāta klusums jeb bezdomu stāvoklis. Tikai tad, kad bija jāveic kāda darbība vai uzdevums, pieslēdzās prāts, kas uzreiz pēc darba padarīšanas atkal izslēdzās. Manī šis stāvoklis, ko daudzi ļaudis ar meditācijām, noteiktiem vingrinājumiem, garīgām praksēm cenšas sasniegt gadiem un ko tagad mācu saviem skolniekiem — šis klusais, iekšējā miera, svētlaimīgais stāvoklis, kad tu vienkārši esi un esi —, visu bērnību bija kā norma. Bija vēlmes, bija prāta darbības, bet nebija analīzes, prātojumu, nākotnes plānu kalšanas.

«Viņa nāca pa koridoru un ar latviešu mentalitātei pilnīgi neraksturīgu temperamentu kļiedza: «Miša, es tevi mīlu!»»

Nebija nemitīgā iekšējā dialoga, kas piesārņo uztveri, apziņu, arī prātu... Todien, kad pēkšņi to sapratu, nolēmu, ka laikam tā nav pareizi. Ka droši vien esmu nenormāls, un kopš tās dienas es piespiedu sevi domāt...» To sakot, Mihails skumji pasmaida.

Pēc skolas beigšanas Mihails devies uz Rīgu, kur iestājies tehnikumā, pēc tam Latvijas Universitātē. Viņa karjeras izaugsme patiesi ir apskaužama — viegla un spoža. Mācoties jau otrajā Latvijas Universitātes kursā, kur Mihails studēja ekonomiku, jaunajam censonim tika piedāvāta veikala vadītāja vieta, piektajā kursā viņš bija jau nopietna tirdzniecības centra direktors. Bet pēc kāda laika Mihails atvēra vienu no pirmajiem privātajiem lielveika-

liem Latvijā. Ko tolaik nozīmēja strādāt tirdzniecībā, turklāt atbildīgos amatos — tas nevienam nav jāskaidro. Un Mihails nenoliedz — jā, bijusi nauda, ceļojumi, komforts un sabiedrības cieņa. Lai gan viņš neesot bijis «normāls» biznesmenis, klasisks veikala direktors, jo neesot ne dzīvis, ne atbalstījis tolaik plaukstošo «blata» sistēmu. Deficīts tika izlikts uz letes, izņemot to mazumiņu, kuru Mihails atvēlēja «savām meitenēm», tāpēc konta krājbankā neesot bijis un pilis nav celtas. Bet padotie Mihailu mīlēja, un kopumā dzīve ritējusi jauki rāmi — pārticības pilnā, laimīgā ģimenes lokā... Ja ne vien gadiem ilgā neizskaidrojamā, iracionālā izjūta — ka kaut kas nav tā, kā vajag, ka tas, ko viņš dara, nav īstais dzīves ceļš.

Satikšanās ar Sergeju Vronski

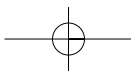
«Bija plaukstoša firma, brīnišķīgs kolektīvs, bet, kā vēlāk izrādījās, man to visu vajadzēja atstāt. Tajā laikā manā dzīvē ienāca virkne problēmu — bandīti, rekets, dažādas finansiālas neveiksmes... Tas bija ļoti nomācoši, jo līdz šim viss, ko darīju, ritēja gludi un vainagojās ar panākumiem. Papildu trieciens — problēmas ģimenē.

Un tieši šajā laikā es iepazinot ar Sergeju Vronski. Zīmīgi, ka viņš pēc atgriešanās Latvijā apmetās netālu no manas mājas — kaimiņos —, taču liktenīgā satikšanās notika kādā pasākumā. Tā bija šauram, elitāram cilvēku lokam (starp kuriem bija arī šodien zināmi un ietekmīgi cilvēki) noorganizēta tikšanās ar slaveno astrologu, un uz tikšanos pilnīgi pārsteidzošā kārtā biju uzaicināts arī es. Tur vakara gaitā kāds no maniem paziņām, kurš zināja, cik grūts un depresīvs man ir šis laiks, pieveda mani pie Sergeja Vronska ar lūgumu palīdzēt. Tas drīzāk, bija tāds kā labās gribas žests, jo visi zināja, ka Vronskis ar prognožu sastādīšanu jau sen nenodarbojas. Mēs iepazīnāmies. Tika izrunātas pāris frāzes, un iestājās klusums. Mēs vienkārši stāvējām pretim un skatījāmies viens otram acīs. Ļoti, ļoti ilgi. Pēc tam Vronskis teica: «Dēliņ, (viņš arī pēc tam allaž mani sauca par dēliņu), tavā labā es izdarīšu visu.»

Viņa sieva stāstīja, ka viņš pat neesot gulējis, un pēc trim dienām man bija Vronska sastādīts horoskops.

Mēs kļuvām draugi. Dzīve pamazām sāka normalizēties, līdz kādā rītā viņš man piezvana un saka: «Es zinu, kā tev palīdzēt. Man ASV biznesmeņi ir izteikuši priekšlikumu, un es gribu tevi ar viņiem iepazīstināt...»

Un viņš mani saved ar... afēristiem, blēžiem. Nē, protams, mums pat prātā tas neienāca — solīdi cilvēki, oficiālas sarunas... Vronskis priecīgs. Patiesībā viņš bija ļoti trūcīgs cilvēks, šie viņam uzdāvina kaut kādu nieku, un šis kā bērns... tic, priecājas... Tā nu tiek noslēgts pilnīgi traks, pat neiedomājams darījums par ārkārtīgi lielu summu... Un... Es tieku «pārmests pār bortu»... Tiek atsūtīts pilnīgs brāķis, norakstīta prece. Īsāk sakot — nepatīkšanas milzīgas. Ko varēju glābt, glābu. Visu pārdevu, lai seg-



tu kredītus, tomēr ar to bija par maz. Sekoja milzu jezga, tiesas un tā joprojām. Tas bija briesmīgs laiks. Vronskis — ģēnijs — bija šokā. Izmisumā. Viņš vēlreiz un vēlreiz skatīja manu karti, kura rādīja — viss kārtībā, viss uzrādās kā pozitīvs. Toreiz Vronskis, laužot rokas, atzinās: «Es neko nesaprotu... Es nekad dzīvē neesmu kļūdījis. Nekad...»

Tikai stipri vēlāk, atskanēja vārdi, ka beidzot viņš zīnot, kāpēc tas tā noticis. Kāpēc tika pieļauta tāda kļūda. Tā vienkārši BIJA jānotiek. Bija pienācis laiks, kad es biju «atstrādājis» ģimenes, sociāla, attiecību institūtu... Bija pienācis laiks iet tālāk. Laiks radikāli pretējai, pavisam jaunai dzīvei...»

Tas ir tikai sākums

«Sergeja Vronska loma manā dzīvē bija liktenīga. Process bija sācies, tomēr inerces pēc es turpināju virzīties pa vecajām slīdēm. Kad skandāla troksnis bija norimis un es atkal biju iekārtojies labā darbā, kādu dienu notika kas neizskaidrojams. Visas mūsu firmas automašīnas cieta avārijā. Visas — 24 stundu laikā. Un nākamajā dienā, braucot mājup kopā ar savu galveno grāmatvedi, avarējām arī mēs. Kā mēs izglābamies no drošas nāves, jo tas, kas notika, bija vienkārši kas neticams, — nezinu. Mehāniķis, kas apskatīja mašīnu, raustīja plecus. Bet tajā brīdī, kad mūsu auto lidoja desmit metrus virs zemes un es jau savā prātā uzdevu jautājumu — Dievs, vai tās ir beigas? —, atkal izdzirdēju kluso balsi — nē, tas ir tikai sākums.

Pēc tam viss panesās lavīnveidā. Sākās meklējumi, kursi, semināri, budisms, joga, ezoterikas mācības, draudzība ar ufologiem — biju kā sauss sūklis, kas uzsūc sevī visu. Bet 1993. gadā es nokļuvu pie izcilas, ļoti spēcīgas reiki skolotājas no Maskavas — Gaļinas Labkovskas — un uzreiz iemilējos reiki. 5. decembrī saņēmu sertifikātu par reiki pirmā līmeņa apguvi, tomēr līdz skolotāja statusam vēl bija tāls ceļš ejams. Man bija izcili skolotāji, es sāku vadīt seminārus (bet tikai kā palīgs, tandēmā ar skolotāju), tikai 1996. gadā kļuvi par reiki skolotāju. Tolaik Latvijā bija vēl tikai pieci reiki skolotāji.

Tālāk sekoja studijas Maskavā, lai iegūtu psihoterapeita diplomu, man jau bija izveidojies nopietns klientu loks, taču par to neviens nemaksāja naudu, un es arī neprasiņu, bija daudz pateicību, ziedi, konfektes. Tomēr 1999. gadā, beidzot sapratī, ka tieši šī pagrīdes dzīve ir mana īstā, es aizgāju no darba. Zīnot, ka neesmu legalizēts dziednieks, sertificēts psihoterapeits, — tas bija lēciens bezdibēnī. Tomēr mistikā veidā man uzreiz radās kabinets Jūrmalas sanatorijā, bet... nebija — neviena klienta. Vienu dienu, otru, trešo.... Līdz kādu dienu galvenā ārste tīras ziņkāres pēc nolēma pamēģināt, ko īsti es varu.

Nākamajā dienā viņa nāca pa koridoru un ar latviešu mentalitātei pilnīgi neraksturīgu temperamentu kļiedza:

«Miša, es tevi milu!» Iepriekšējā dienā stundas laikā viņa bija izārstējusies no nopietnas veselības problēmas, ar kuru mocījusies gadiem ilgi.

Pēc nedēļas pie manis bija pierakstījusies rinda jau mēnesi uz priekšu.»

Atgriešanās mīlestībā

2000. gadā Mihails Mošenkovs — nodibina Reiki Gaismas skolu. Kā Mihails pats skaidro — tā bijusi iekšēja nepieciešamība nest reiki mācību tautās, kas nekādā ziņā nav un nevar būt biznesa projekts. Tiklīdz tas ir biznesa, reiki tur nav vietas. Bet uz loģisko jautājumu — kā īsti materiālā pasaulē var izdzīvot bez naudas — Mihails atbild, ka ar skolu te nav nekāda sakara. Maksa tiek ņemta par individuāliem seansi, kad viņš kā sertificēts psihoterapeits, kas praktizē reiki, palīdz cilvēkiem risināt psiholoģiskas un veselības problēmas. Savukārt skola tiek uzturēta par dalībnieku labprātīgiem ziedojumiem.

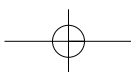
Apskatot skolu, uz ziņojuma dēļa, starp daudziem no-

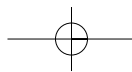
«Jau otrajā dienā aklais vīrs sāka sajūst gaismu. Viņš teica, ka tagad var droši šo pasauli pamest, jo ir laimīgs un zina, ka Dievs ir...»

darbību un pasākumu paziņojumiem patiešām ieraugu sarakstu, kurš cilvēks un cik ir ziedojis. Uzmanību saista vēl kāds saraksts, kurā ir stabiņš ar uzrakstītiem cilvēku vārdiem, bet blakus — zem nosaukuma «palīdzība» — pauzta konkrētā cilvēka problēma. No Mihaila uzzinu, ka skolā nav kādu striktu ierobežojumu (vecuma, apmeklējuma) katrs nāk, kad vēlas, iziet kursu vai vienkārši veldzē dvēseli uz kādu neilgu brīdi.

Pieminēšanas vērtas ir arī skolas zāles sienas, kas noklātas ar smaidīgu, gaišu un — nepārspilējot — ļoti laimīgu cilvēku fotogrāfijām. Bet kādā zāles stūrī ieraugu nelielu stilizētu altāri, kur veiksmīgi sadzīvo dažādu reliģiju, ticību Skolotāji — Jēzus Kristus, Svētā Dievmāte, Buda, Sai Baba un citi.

«Es ilgstoši apzināti esmu izvairījies no vārdiem — «reliģija», «dievišķais», lai kādam nerastos asociācijas ar sektu vai vēl kaut ko tikpat absurdu,» saka Mihails. «Taču mēs strādājam ar mīlestības enerģiju. Un, ja man lūdz izskaidrot, kas ir reiki, saku — tā ir mīlestības mācība jeb, precīzāk, atgriešanās mīlestībā — cilvēka dabiskajā stāvoklī. Atgriešanās pie Dieva — bez iedalījuma kādās reliģiskās konfesijās. Katrs no mums vēlas, lai viņu mīlētu. Lai gan sastopam arī cilvēkus, kuri kautrējas no mīlestības vai pat noliedz to, tomēr dziļi sirdī katrs vēlas būt mīlēts. Un reiki tieši ir šī fantastiskā iespēja paust mīlestību pret sevi un citiem. Mēs esam radīti kā mīlošas un mīlētas būtnes, esam saprātīga dievišķā daļa, un katrs reiki seans nes šo izjūtu — tevi mīl. Vairums no mums šo sajūtu pazīst — kad bērnībā māte ar bezgalīgu mīlestību uzliek ro-





Neparasts stāsts

kas uz bērna galviņas vai glauda pleciņus, matus, kad sniedz savu mīlestību mazajam cilvēkbērnam caur rokām. To pat var saskatīt, kā tā plūst. Vizuāli reiki parādās kā balta gaisma, un, kad cilvēks ir enerģētiski attīrīts, viņš to redz. Tas notiek ne jau ar kādiem īpaši izredzētiem, to agrāk vai vēlāk kaut reizi ierauga katrs.

Atceros, medicīnas dienesta pulkvedi, kuram bija 94 gadi, viņš bija akls un uz skolu viņu atveda sieva. Sievai bija 82 gadi. Jau otrajā dienā aklais vīrs sāka sajost gaisu. Viņš teica, ka tagad var droši šo pasauli pamest, jo ir laimīgs un zina, ka Dievs ir... Visa zāle raudāja, kad tas vīrs runāja. Tieši tāpēc Mikao Usui nopelnis ir tik nozīmīgs, ka Dievs viņam deva šīs zināšanas, kā šo garīgo mācību iemācīt cilvēkiem. Kā skolotājs to var nodot skolniekiem. To sauc par iniciāciju jeb nostādi, tālab tik svarīga loma ir skolotājam, jo tieši no viņa būs atkarīgs tas, kāda cilvēkam, kuru viņš apmāca, būs sapratne par to, kas ir reiki.

Aplam ir teikt, ka reiki ir netradicionāla medicīna — tā nav. Tā ir izdzīvojusi tūkstošgadēm dzīves medicīna, kas, bez šaubām, ar prātu, analīzi grūti izskaidrojama. Es esmu reiki skolotājs, tomēr izskaidrot nespēju. Tas ir sakrāls, dziļš noslēpums. Es māku to dot cilvēkiem, iemācīt to cilvēkiem... un brīnums vienkārši notiek.»

Ciemos pie Dzīvā Dieva

Mihails pērnā gada nogalē ar interesentu grupu piepildīja savu klusu vēlēšanos aizceļot uz Indiju, lai apmeklētu Ašramu, kur dzīvo Sai Baba, kuru pasaulē daudzi miljoni cilvēku ir atzinuši par Dzīvo Dievu.

«Tas ir ļoti skaisti, ka simtiem tūkstoši cilvēki meklē Dievu. Ja mēs visi sevī atradīsim mīlestību un tieši tā arī attieksimies pret citiem, varat iedomāties, kā izmainīsies pasaule un cilvēka dzīve.

Ašrama ir pilsēta pilsētā, kurā dzīvo Sai Baba. Viņš to pilnveido, iegulda līdzekļus, tajā ir slimnīcas, tempļi, universitāte, viesnīcas. Uz Ašramu brauc cilvēki no visām pasaules malām, daži pat pamet visu savu iedzīvi un pārvācas uz turieni dzīvot. Laiks, kad mēs tur viesojāmies bija īpašs. 23. novembrī Sai Babam bija 80 gadu jubileja, tāpēc pilsētā bija miljoniem cilvēku.

Sai Babas parādīšanās uz īpaša laukumā notiek divas reizes dienā. Viņš atbrauc mašīnā, lēnām pabrauc garām milzīgajiem puļļiem, lai tālāk dotos uz tādu kā lielu altāri. Kādreiz viņš laukumā arī uzstājās, tagad tas notiek reti. Taču notiek individuālās sarunas ar nelielu grupu cilvēku, kurus uzaicina pēc man nezināmiem parametriem, ar kuriem viņš tērzē, atbild uz jautājumiem. Dažreiz dāvina dāvanas. Zelta rotaslietas, ķēdītes, gredzenus... Viena no brīnumainām Sai Babas spējām ir spēja materializēt (no gaisa) zeltu un pelnus — irtuki —, kurus uzskata par svētiem un dziedinošiem. Jā, tāda kā burvestība... Es atturēšos no komentāriem, es pats netiku to redzējis (protams, ir daudz dažādu versiju, kā viņš to dabū gatavu, arī negatīvu, noraidošu), bet zinu, ka ir ļoti brīnišķīga dokumentāla filma par Sai Babu, kurā ir parādīts, kā viņš no mutes it kā izdēj viņa miesā izveidojušos olu (tā var būt kristāla vai zelta), kurai piemīt brī-

numains spēks (tai ir reliģiska, simboliska nozīme) un kuru pēc tam iebūvē, sākot baznīcu, slimnīcu jaunbūvi... Daudzi miljoni cilvēku tam ļoti tic... Es nezinu, ko domāt. Jo man ir prāts, kam patīk analizēt, un domāju — ja es dzīvotu Kristus laikā, arī tad es censtos viņu izprātot ar prātu. Bet bija dažas izpausmes, ar kurām sastapos un kuras apliecinā, vedina domāt — varbūt viņš ir Dievs, varbūt Dievam tuvu stāvošs...

Indijā mēs apmeklējām klosteri Ašrams Amrita. Klosterī ir daudz portretu, tostarp arī portreti no viņa iepriekšējās dzīves (viņš inkarnējās ļoti ātri — pēc 8 gadiem, patiesībā visa viņa biogrāfija ir pārsteidzošu, brīnumainu nostāstu pilna), un kādā no zālēm mēs ieraudzījām bildi, kurā redzama tikai seja, pārējo laukumu klāj irtuki — pelni, kas izdalās no šī Sai Babas portreta. Indijā, kā jau minēju, tie skaitās svēti, dziedinoši. Un tā nu šī masa, kas pastāvīgi pieaug un lēni slid lejup, sakrājas speciālās vannīnās, no kurām klostera apkalpotāji tos vienkārši ar karotēm savāc un dāvina viesiem. Tajā pašā klosterī bija arī kāds brīnumains trauks, pilns ar svētītu eļļu — amritu —, kura tieši tāpat kā irtuki pastāvīgi uzrodas nez no kurienes un nekad neizsīkt. Lai gan īstenībā svētītā eļļa sūcās no maziem medaljoniem (uz kuriem ir Sai Babas attēls), kurus pēc tam izņēma no trauka un uzlika uz plaukostas. Un mēs redzējām, kā mūsu acu priekšā no tiem «mazajiem nieciņiem» list svētītā eļļa. Mazie medaljoni ceļoja no rokas rokā, un no tiem nemitīgi lija amrita. Mēs bijām seši cilvēki. Kad kāda cilvēka plauksta bija pilna, darbinieks vāca ar karoti un rādīja, kā tā jāēd. Tā garšo ļoti neparasti — kā nektārs, kā ziedi...

Tomēr vislielākais un spēcīgākais pārdzīvojums bija tieši Sai Babas ārkārtīgi spēcīgā enerģētika, kad man bija tā veiksmē satikties ar viņu ar acu skatienu, kad neizskaidrojamā kārtā man izdevās viņam atdot (caur mašīnas logu) cilvēku vēstules no Latvijas.

Tas bija kaut kas neizstāstāms un neizskaidrojams. Tajā brīdī es tiešām domāju — jā, viņš ir Dievs. Tas bija tik dziļi, ka es pat raudāju. Bet pēc tam ieslēdzās prāts, analīze. Es ļoti labi saprotu un zinu, kāda ir cilvēka psihe, zinu, ka robeža starp realitāti un iedomu pasauli ir ļoti smalka. Tomēr es esmu pieredzējis daudz gadījumu, kad brīnums, lai kā tu mēģinātu visu izskaidrot, tomēr notiek.

Nesen kāds jauns cilvēks, kurš kategoriski apgalvoja, ka tādām lietām netic, pēc nodarbības vispār nespēja kādu laiku runāt. «Es nesaprotu, kas notiek,» viņš toreiz teica. «Skaidri zinu, ka esmu šeit, zālē, ka visapkārt ir cilvēki, notiek iniciācija, un tajā pašā laikā tikpat skaidri redzu, ka esmu kalna virsotnē, dzirdu visas skaņas, sajūtu smaržas un redzu, kā kalna galotnē stāv milzīgs krusts, pie kura piesists Jēzus Kristus. Es noņemtu uz ceļiem un raugos Dieva sejā, kas lūkojas uz mani bezgalīgā mīlestībā. Es apķēru viņa kājas un saku: es ticu, tev Dievs, ticu...» Viņš to stāsta un samulsumā jautā: «Vai tās bija tikai viņa iedomas,» bet pats uzreiz atbild, «nē, es visu to skaidri redzēju...» atceras Mihails, smaida un piebilst: «Tas patiesi ir brīnumains noslēpums, kas atgriež cilvēku pie Dieva. Tieši tāpēc es tik ļoti mīlu reiki.»■

